Šola rudarskega otroka v Trbovljah praznuje svoj stoti rojstni dan

Na zahodu Evrope so grmeli topovi revolucionarne Francije in utirali pot novorojenemu tehničnemu napredku sveta, v neznatni zasavski vasici, v Trbovljah pa sta začudeno opazovala dva rudarska učenca Thonhauser in Holuber, kako si pastirji pečejo krompir s črnim kamenjem. L. 1824. so že s tem kamenjem belili steklo, ki je zaslovelo tja do Benetk.

Slovencem je šele napoleonska doba ustvarila smisel za šolo. Za »knapovsko« in »glažarsko« deco so jo tudi osnovali l. 1838. v stari glažuti. Pričetek je bil skromen: 40 otrok so poučevali župnijski učitelji iz Trbovelj in steklarski nastavljenec Jože Kroiss. Po dograditvi zasavske železnice so steklarno opustili, rudnik pa se je krepko razvijal. Število rudarjev je naraščalo, še bolj se je množila deca. Od tistih skromnih početkov dalje, ne pogreša naša častitljiva »stoletnica« otrok. Sicer se dobro poznajo, oziroma se dajo ugotoviti že po številu šolske dece vse razvojne faze, konjunkture, krize in modernizacije rudniškega podjetja, vendar nikdar v taki meri, da bi mogla priti šola v zadrego radi pomanjkanja učencev. 1250 otrok je letos posečalo naše tesno in neprimerno šolsko poslopje. Še iz prvih plahih korakov industrije se vleče tradicija, da rudar na tesnem stanuje, da vobče tesno živi, pa naj ima zato še tesno šolo. Dejansko je otroško šolsko mravljišče polno zasedeno od osmih zjutraj do šestih zvečer. In dejansko je šolsko poslopje že davno, davno pretesno.

Približno stokrat po dvesto šolskih šihtov so opravili rudarski otroci. Stokrat po dvesto potov iz Dobrne, — kjer hudič Trbovlje trese; — z Žabje, Petelinove in Kurje vasi — kar za majhno pojedino je pojmov; — iz Glažute, — ki je dedom odrekla kruha in dala sinovom nad vse skromno zavetje; — s Polaja, s sončne Pauerjeve kolonije, z Guide, s III. etaže in od Fani, — kar ostane skrito razumu, kdor ne pogleda, kje to leži; — od Limberka in Bolfenka — imeni, ki kar zvenita po Slovenskih goricah; — dalje iz zaprašenih hiš Za cesto, z Mailanda in od Sušnika; iz hiš za Savo, odkoder je najdalje do šole; z Bevškega, ki so prav za prav že Zagorjani; pa še bi mogli naštevati kolonije.

Dedje in očetje dnevno hite v Dukičev dnevni kop in na Nežo, v separacijo za Savo, v rove, v cementarno. Matere in sestre se tudi ubijajo v separaciji, nabirajo premog na »štircu«, perejo in ribajo gospodi. Vse za kruh! Nikjer ni ta klic aktualnejši kot pri industrijskem delavcu. Delo je kruh, kruh je življenje, veselje, lepota. Dnevna skrb za obstanek je dedščina rudarskega otroka. Pa mladina ni sentimentalna, ne tuguje nad svojo usodo, brca žogo, počenja sto nerodnosti in je prav tako vesela, prav tako razigrana kot njeni — po socialnem stanju srečnejši — tovariši širom domovine in sveta.

Šola je mladini neizogibna nujnost: malo smeha, malo joka, malo dela. Sivo učenost naj učitelj pisano pobarva in naj kar sama zleze v glavo! Za pravo, koncentrirano, delovno in individualno življenjsko šolo poskrbe: tovarišija, cesta, paša in šolski odmori. Šele ostalo izpopolni uradna šola. Tako je že sto let. Tako je tudi zrasel oče, ded, praded. Pa nič zato! Tako je bilo in svet se ni podrl. Vendar se je od razmer pred sto leti pa do danes že za čuda mnogo spremenilo. Upajmo, da se bo mogla naša jubilantka čez sto let pobahati z večjimi vzgojnimi in kulturnimi rezultati kot doslej, ko se prosto giblje šele od osvobojenja dalje. Od ponemčevalnice do narodne šole je velik skok in trdo delo. Zato ji izrekamo za preteklost najtoplejše priznanje za vse kar je dobrega storila rudarskemu otroku, v novem stoletju pa krepkega razmaha v prostornejši hiši in v boljših gmotnih in delovnih razmerah!

M. Pavčič.

Razpis prostih učiteljskih mest

Prosvetni minister Magarašević je razpisal naknadni natečaj za prazna učiteljska mesta v vseh banovinah. Prazna mesta so nastala zaradi tega, ker so bili premeščeni na osnovi prejšnjega natečaja učitelji iz prejšnjih na nova mesta. Za ta način izpraznjena mesta morajo učitelji vložiti prošnje do najdalje 20. julija letos. V dravski banovini so prazna naslednja mesta:

V brežiškem okraju: Sv. Anton 1 mešano (moško ali žensko), Artiče 1 žensko, Koprivnica 1 meš., Pečice 1 ž. in 1 m., Pišeče 1 m. in 2 meš., Podgorje 1 meš., Podsreda 2 meš., Senovo 1 meš., Zdol 1 meš., Velika dolina 2 meš.

Celjski okraj: Dramlje 1 ž., Svetina 1 ž. in 1 meš., Slivnica 1 ž., Galicija 1 ž., Loke 1 m. in 1 ž.

Črnomeljski okraj: Adlešiči 1 ž. in 1 meš., Bojanci 1 meš., Talčji vrh 1 meš., Tribuče 1 m., Vinica 1 meš., Radatoviči 1 meš.

Okraj Lendava: Srednja Bistrica, Bogojna 1 meš., Črensovci 1 meš., Dokležovje 1 meš., Gančani 1 ž., Govirice 1 ž., Hotize 1 meš., Kapca 1 meš., Lipa 1 ž. in 1 meš., Peteršovci 1 ž., Velika Poljana 2 ž., Trnje 1 meš., Turnišče 3 meš., Zamostje 1 ž.

Gornjegrajski okraj: Gorica 1 ž., Ljubno 1 meš., Rečica 1 meš.

Okraj Kamnik: Blagovica 1 ž., Sela 1 meš., Šenkov turn 1 ž.

Kočevski okraj: Banja Loka 1 ž., Briga 1 meš., Dvorska vas 1 m., Fara vas 1 ž., Kočevska reka 1 ž., Koprivnik 1 ž., Mozel 1 ž. in 1 meš., Rajhenau 1 meš., Smuka 1 meš., Dolnja Topola 1 meš.

Konjiški okraj: Črešnjice 1 meš., Sv. Florijan 1 ž., Kebelj 1 ž., Resnik 1 meš., Škomarje 1 meš., Stranjice 1 ž., Vitanje 1 meš., Žiče 1 ž.

Kranjski okraj: Šenčur 1 m., Voklo 1 m.

Okraj krški: Bušeča vas 1 meš., Črneča vas 1 m. in 1 ž., Št. Janž 1 meš., Kal 2 meš., Sv. Križ 2 meš., Škocijan 1 m., Trebelno 1 meš., Zameško 1 m. in 1 ž.

Laški okraj: Jurklošter 1 meš., Sv. Lenart 1 meš., Sv. Rupert 1 meš.

Litijski okraj: Sv. gora 1 ž., Kolovrat 1 ž., Sv. Križ 1 m. in 2 ž ,Polšnik 1 meš., Veliki Gaber 1 mešano.

Ljubljanski okraj: Dolsko 1 ž., Javor 1 ž., Blatna Brezovica 1 m., Ligojna 1 m., Zaplana 1 moško.

Ljutomerski okraj: Apače 2 meš., Cven 1 meš., Sv. Jurij ob Ščavnici 1 ž., Kaplja 2 ž., Slatina - Radenci 1 ž., Gornja Radgona 1 meš., Stara cesta 1 m. in 1 ž., Stogovci 1 ž., Šafarsko 1 ž., Ščavnica 1 ž.

Okraj Logatec: Begunje 1 meš., Cajnarje 1 ž., Cerknica 1 meš., Rovte 1 moško.

Okraj Maribor — levi breg: Sv. Ana 2 ž. in 2 meš., Sv. Anton 2 meš., Sv. Barbara v Slov. goricah 2 ž., Sv. Benedikt 2 ž., Sv. Duh na Ostrem vrhu 2 ž., Gradišče 1 ž., Sv. Jakob v Slov. goricah 1 ž., Jarenina 1 meš., Sv. Jurij ob Pesnici 1 ž., Sv. Jurij v Slov. goricah 2 ž., Sv. Križ 1 ž., Lokavec 1 ž., Marija Snežna 1 ž., Sv. Rupert v Slov. goricah 1 ž., Sladki vrh 2 meš.

Okraj Maribor — desni breg: Črešnjevec 1 ž., Sv. Martin 2 ž., Planica 1 meš.

Okraj Murska Sobota: Andrijanci 1 meš., Bakovci 1 ž., Bodonci 1 ž., Budimci 1 ž., Cankova 1 meš., Domanjšovci 2 ž., Gederovci 1 meš., Gornja Lendava 1 ž., Gerdinci 2 ž., Gančevci 1 ž., Križevci 1 ž., Kruplivnik 1 ž., Kuzma 1 ž., Markovci 2 ž., Martijanci 1 m. in 6 ž., Pertoča 1 ž., Sebeborci 1 m., Serdica 3 ž., Sv. Jurij 1 ž., Tišina 2 meš., Trdkova 1 ž., Vidonci 1 ž.

Okraj Novo mesto: Ambrus 1 ž. in 1 meš., Črmošnjice 1 m., Dolž 1 m., Hinje 1 meš., Korinj 1 meš., Podgrad 1 m., Poljane 1 ž., Šmihel pri Žužemberku 1 ž.

Okraj Dravograd: Sv. Danijel 1 ž., Kaplja 1 ž., Lokovec 1 ž., Marenberg 3 meš., Muta 1 meš., Pernice 1 meš., Podpeca 1 ž., Sv. Primož 1 ž., Remšnik 1 ž. in 1 meš., Ribnica 1 m. in 1 ž.

Okraj Ptuj: Sv. Bolfenk 1 ž. in 1 meš., Sv. Lovrenc v Slov. goricah 1 meš., Runec 1 m. in 1 ž., Sv. Tomaž pri Ormožu 2 meš., Sv. Andraž v Halozah 1 ž. in 1 meš., Sv. Barbara v Halozah 1 meš., Sv. Duh v Halozah 1 m. in 1 ž., Sv. Lovrenc na Dravskem polju 1 meš., Majšperg 1 ž. in 1 meš., Naraplje 1 meš., Nova cerkev 1 ž. in 1 meš., Ptujska gora 1 ž. in 1 meš., Sv. Vid 1 ž., Zavrč 2 ž.

Okraj Radovljica: Blejska Dobrava 1 ž., Breznica 1 meš., Ljubno 1 meš., Ovšiše 1 ž.

Okraj Slovenj Gradec: Sv. Andraž 1 m. in 2 ž., Bele vode 1 ž., Št. Janž 2 ž., Razbor 1 meš., Sele 1 m., Zavodnje 1 ž.

Okraj Škofja Loka: Sv. Lenart 1 m., Poljane 1 ž., Selce 1 m. in 2 ž., Zabrdo 1 meš.

Okraj Šmarje pri Jelšah: Buče 2 meš., Sv. Ema 1 m. in 1 ž., Lemberg 1 ž., Olimje 1 ž., Sv. Peter pod Sv. gorami 1 ž., Pilštajn 1 ž., Prevorje 1 ž., Pristava 1 ž., Stoperce 1 ž., Sv. Štefan 1 ž., Sv. Vid pri Grobelnem 1 ž., Sv. Vid pri Planini 2 meš., Virštajn 1 ž., Zibika 1 ž.

† Grudnik Franc

Neizprosna smrt je zopet posegla v naše učiteljske vrste. Dne 23. junija t. l. je v moški bolnici v Novem mestu izdihnil svojo blago dušo naš nepozabni tovariš **France Grudnik.**

Pokojnik je bil rojen 25. novembra 1877. leta v Melišah, v gornjegrajskem srezu. Učiteljsko službo je nastopil l. 1901. kot pomožni učitelj na šolah v Blagovici, Št. Gothardu in v Krašni v kamniškem srezu. Dalje časa je služboval tudi v Trebelnem, od koder je bil premeščen v Babno polje. Od tam je prišel v priljubljeno mu Birčno vas, kjer je služboval nad 15 let. Z dnem 9. novembra 1937. pa je bil po skoraj 36letnem službovanju razrešen službe in upokojen.

Povsod, kjerkoli je služboval, se je z veseljem oprijel dela v šoli in izven nje. S svojo miroljubnostjo in dobrohotnostjo si je kmalu osvojil srca mladine, s svojo skromnostjo pa zaupljivost in spoštovanje vsega prebivalstva, kateremu je bil povsod iskren svetovalec in požrtvovalen vzgojitelj.

Grudnik ni hrepenel po časti in slavi, bil je vseskozi tih in skromen, vse svoje moči pa je posvetil šoli in svoji družini. Poleg vsega tega pa je bil vzoren tovariš. Ves čas svojega službovanja v Birčni vasi se je z veseljem udeleževal učiteljskih zborovanj, in le zadnje čase, ko so mu vidno pešale moči, je tu in tam izostal. Živo se je zanimal za napredek šolstva in učiteljskega stanu.

V svojem življenju je Grudnik mnogo pretrpel, a držal se je vseskozi hrabro in neustrašeno, kar zlasti izpričuje njegovo potrpežljivo in junaško prenašanje težke bolezni, ki nam ga je toliko prerano iztrgala iz naše srede. Nenadomestljiv je svoji zvesti družici in družini, za katero je tako zgledno skrbel.

Naj mu bo lahka naša dolenjska zemlja, Vsemogočni pa bo učitelju - trpinu gotovo milostljiv sodnik.

Splošne vesti

SOSVET MLADINSKE MATICE.

11. julija popoldne ob 14. uri bo zasedal širši sosvet Mladinske matice, na katerega vabimo vse tovariše in tovarišice, ki se za zadevo zanimajo. Kraj zasedanja bo sporočen na ban. skupščini 11. julija dopoldne.

— **UČITELJSKI TOVARIŠ bo izhajal med počitnicami 14 dnevno.**

IZ SLOVENSKE ŠOLSKE MATICE

I. V. Přihodovo »Ideologijo nove didaktike«, ki je izšla kot tretja knjiga SŠM za leto 1937. v zbirki naše »Priročne pedagoške knjižnice« je **šteti kot XIII. in ne kot XX. knjigo te zbirke,** kar naj blagovolijo člani Šolske matice vzeti v znanje in tozadevno napako popraviti. Na neljubo pomoto opozarjamo zlasti naše knjižničarje.

II. Vsem posameznim zamudnikom, ki se še priglašajo za lanske knjige, sporočamo, da jih dobe samo proti naprejšnjemu plačilu 34 din (t. j. članarina in poštnina), ki naj jih nakažejo Slov. šolski matici potom položnice poštne hranilnice na štev. 11.306. Celotnih knjig za l. 1937. je na razpolago še okoli 20 garnitur, zato naj podviza, kdor jih hoče imeti.

III. Naš zadnji poziv v »Učit. tov.« glede poravnave lanske članarine ni našel odmeva. Oglasil se je samo eden poverjenik, ki nam je poslal prilično vso dolžno članarino za l. 1937. Za lanske knjige imamo še prejeti znedite stare račune, še predno greste na počitnice, da more tudi Šol. matica poravnati svoj dolg pri tiskarni. Zelo se mudi! **Blagajnik.**

PIRHOVA AKCIJA »BRAN-I-BORA«:

Za narodnoobrambni sklad »Pirhova akcija« so nadalje darovale tele šole:

Zadnjič objavljenih darov je bilo 19.284 dinarjev. Drž. ljudske šole: Mošnje, 40 din; Preserje, 30 din; Liboje, 35 din; Krka, 81 din; Rečica, 25 din; Črnuče, 39,50 din; Olševek, 24 din; Velike Lašče, 61 din; Šmarjeta pri Novem mestu, 30 din; Brezje, 17 din; Železna gora, 10 din; Bela cerkev na Dol., 9 din; Skorno, 26 din; Moščanci 29 din; Podbrezje, 23,50 din; Kralja Petra II. v Polju, 142,75 din; Sv. Jedert, 21,50 din; Sv. Anton nad Rajhenburgom, 20 din; Šmartno v Rožni dolini, 43 din; Sv. Kunigunda 20 din; I. drž. dekl. šola, Ljubljana, 120 din. Vkupno: 20.131,25 din.

V seznamu, objavljenem 9. t. m., se nanaša dar 107,25 din na Drž. ljudsko šolo Kraljice Marije **v Dolu pri Hrastniku** in ne v Dobu pri Hrastniku.

Najboljši trboveljski premog, suha bukova drva, bukove odpadke nudi tvrdka

„KURIVO“ družba z o. z.

Tyrševa cesta 31 Telefon 34-34

Saša Ličin:

Ladič

Menda je že slučaj, da si človek v deveti skozi ena lahko po desetih letih službe omisli psa. Prosim, in to čistokrvnega podeželskega ketarja. Četudi nima nikakega rodovnika ne po očetu ne po materi, niti ni iz kake znamenite pasjarne, je vendar po svoje zanimiv moj Bor. Neprijetno mi je pač, da mi celo lastni brat spravlja psa vedno v zvezo z dvozložnim predlogom. Namreč: na psa!

Poleg te vljudnosti ima moj Bor tudi navado, da stika po vaških smetiščih in dvoriščih ter vsako stvar, ki se mu zdi vredna prijema, prinese domov. Položi ti lepo pred noge pol čevlja, strgano nogavico, pol zajčje kože itd. Mirno zre s svojimi rujavimi očmi in čaka pohvale. »Priden, Bor priden!« pravim navadno in Bor zgrabi pol čevlja, strgano nogavico ali pol zajčje kože in nese najdeni predmet v vdolbino pod krušno peč, ki je istočasno največji in najlepši del opreme na moji šoli. Oni dan pa mi je prinesel Bor moder zvezek, nekoliko zgrizen in razmočen od vlage. Gledal me je udano, kot še nikoli: »Vidiš, vse znam, samo teh kljuk na papirju ne razumem. Daj, čitaj ti, če je vredno,« je govoril z očmi in gubal kožo med ušesi. Pogledal sem moder zvezek, čital in čital, kot sedaj prepisujem.

• • •

»V teh vročih junijskih dneh se spominjam lačnih in prečutih noči, ko smo po dva, tri premlevali zadnjo učenost pred maturo. Kmalu nato smo prejeli črno na belem, da smo zreli za učitelje ljudskih šol. Takrat sem z enim samim vzdihom odpustil vse krivice zadnjih let. Še na razrednika sem gledal kot na nekaj daljnega, pozabnega. Nekoč mi je pri prvi uri dejal: »Vi, Ladič, vi boste zapadli jetiki, če ne prestanete z vašim krokanjem.« V razredu je bil smeh, na katedru resen obraz in v moji duši nekaj takó grenkega ...

Zajtrka sem se odvadil, a vendar me je včasih zdelalo. To so bila moja velika ponočevanja. Ko sem se vrnil v kasarno v Gosposki ulici mi je čestitala stara snažilka stopnjišč: »Samo da je šlo dobro g. Ladič, sedaj ste gospod učitelj, kar vesela sem še jaz, samo službe vam je še treba,« je govorila in švigala z metlo po stopnjišču. K tej ženski smo se zatekali vsi v kasarni, ki smo bili na koncu z denarjem. Menda je pometala le zato, da je dajala skromno podporo kasarniškim dijakom. Uboga, stara Neža, kdo se te bo usmilil, ko ne boš mogla več pometati.

Drugo leto sem odšel k vojakom. Vse skupaj je hitro minulo. Zvečer smo postajali učiteljski abiturienti pod velikimi kostanji, peli naše pesmi, glasno in prešerno. Onstran ograje se je vstavljal mimoidoči južnaški svet. Čas je bežal in nam je prinašal prostost, svoj bodoči poklic, učiteljski poklic. Nekje v podeželju boš, učil boš otroke, vadil boš zbor, imel boš predavanja. Svoj gospod boš in stoterim boš v sili vodnik. Tako smo sanjali vsi, vsi mladi, polni sile in idealov. Kostanji so v večernem vetru zadišali kot doma ob Savi. Tega je bilo tudi konec. Izpiti za rezervne oficirje so bili v žepu. Vsi smo šli domov. Ne, jaz sem šel zopet na podstrešje. Stara snažilka stopnjišč je kot vedno pometala stopnjice. »No, Neža, dober dan, pa sem spet tukaj. Kaj je z ono kamro na podstrešju? Kdo spi tam?«

»O, Ladič! Saj sem vedela, da pridete. Nihče ni v kamri.«

Bil sem zopet v svoji sobi. Štiri koraki po dolgem, tri počez, postelja, prizidek v oknu mesto mize in stol. A vseeno mi je bil drag ta dom. Tu je toliko spominov. Potem sem oddal prošnjo za učiteljsko službo. Stala me je moje ljube gosli. Včasih hodim skozi mesto. Skozi to in ono okno čujem znane melodije, a zaman iščem svoje gosli. Saj slišal bi jih rad, radi onih kolekov na prošnji.

Minulo je leto. Gosli ni več. Za violino so šle knjige. Tam na ono stran Ljubljanice, na Stari trg, povsod. V nekaterih od njih stoji podpis: »S. Ladič«. Sedaj sem čisto sam. Na podstrešju imam še črni vojaški kovček. Tam stoje bledo rumene črke: »S. Ladič.« Včasih se mi zdi kot bi se črni vojaški kovček večal v črno krsto z belim napisom: »S. Ladič, brezposelni učiteljski abiturient ...« V ta kovček strmim po cele ure. Pred kasarno v Gosposki ulici vrešče otroci, na dvorišču se smejó dekleta, po mestu se sprehajajo ljudje, visoko v zraku kroži brnenje železnega ptiča.

Minulo je drugo leto po maturi. Mene je žrlo podstrešje. Zdržati nisem mogel več, zapustil sem staro, dobro Nežo in šel po cesti ... Proti Domžalam, skozi Kamnik, na Štajersko. Kam? Jaz ne znam, jaz ne morem prosjačiti. Sem študiral trinajst let. Vrnil sem se z raztrganimi čevlji na svoje podstrešje. Začel sem prepisovati note za operne igralce, bil sem statist v drami, vezal sem na podstrešju knjige pri lunini noči. Pomnim, da sem jedel skoro 14 dni vsak dan ...

Moj Bog, kako je to žalostno. Včasih me vleče skozi podstrešno okno tako, da ga moram zapreti. Potem grem v najtemnejši kot in spim, morda bedim, sam ne vem. V sobo stopi žena. Čisto z mrzlo roko me gladi po vročem čelu. »Moj sin, zapri okno! Potrpi, saj ti bo bolje. Tudi če se oče ne vrne, ti boš gospod učitelj. Lepše ti bo kot meni in njemu!«

»Mati,« sem kriknil. Ni, spomin je. Slučaj! Mati je pri sv. Križu. Drugi dan sem z rokami čistil njen grob. Na lesenem križu je napis: »Marija Ladič«. Na mojem kovčku je »S. Ladič ...« Minulo je tretje leto, službe ni. Dekreta ni. Moja obleka je tako oguljena, da ni več za med poštene ljudi. Čevlji mi cveto preko zime v poletje.

Oni dan me je obiskal Ivan. Ivan si je znal pomagati. On riše napise na izložbe, reklamne deske. On sploh več ne misli na učiteljski poklic. Menda se bo poročil z bogatim dekletom. »Ti, deklé, ljubico si poišči,« je dejal v šali, ko je odhajal.

Deklé? Saj jo imam. Zvesto, udano. Vsi slovenski študentje jo imamo. Revščina ji je ime ...

Revščina! Pusti me! Sit sem tvoje ljubezni, ki mi pije kri in vrta v mozeg. Tvoji poljubi prinašajo glad ...

Menda je junij. Grozna vročina. Človeku se moti, če je sit. Temni se pred očmi, če si lačen. Šel se bom kopat.

Na Savo ... Tako počasi se predati valovom, plavati do smrtne utrujenosti, zgubiti zavest, počasi se potapljati, to je sreča v nesreči. Jutri se pojdem kopat. Moja ljubica gre z menoj, moja Revščina. Na podstrešju ostane še kovček, črn z rumeno belim napisom: »S. Ladič.«

• • •

Slučajno sem brskal po časopisu. Na tretji strani stoji: »Prva žrtev Save. Brezposelni učiteljski abiturient. S. Ladič.« V meni se je dvignilo nekaj divjega, da bi zavpil v svet najgršo psovko. Pred menoj leži moj pes Bor in gleda v modri zvezek, grbanči kožo med očmi in zaman čaka, da bi mu rekel: »Priden, Bor, priden!«